

Ο Προκόπης Παυλόπουλος εφ' όλης της ύλης για εθνικά θέματα και νόμο περί ευθύνης υπουργών

/ [Επικαιρότητα](#)

Ο πρώην Πρόεδρος της Δημοκρατίας, Ακαδημαϊκός και Επίτιμος Καθηγητής του ΕΚΠΑ [Προκόπης Παυλόπουλος](#), μίλησε σχετικά με το πώς διαμορφώνεται το πεδίο στα [εθνικά θέματα](#), την Τουρκία, τους χειρισμούς των ΗΠΑ στην Ουκρανία, τις αντιδράσεις στην ΕΕ και την ελληνική Δικαιοσύνη με αφορμή την Προανακριτική Επιτροπή για τα Τέμπη, στο Meeting Point με τη δημοσιογράφο Όλγα Τρέμη.

Ακολουθεί η συνέντευξη από το 3.39:

Ακολουθεί η περιληπτική καταγραφή των κύριων σημείων της συνέντευξης

I. Η ορθή εφαρμογή του νόμου περί ευθύνης υπουργών

Υπάρχουν δύο μείζονα ζητήματα επ' αυτού, το ζήτημα της παραγραφής και το ζήτημα των εργασιών της λεγόμενης «Προανακριτικής». Ως προς το πρώτο, μετά την αναθεώρηση του Συντάγματος του 2019 -δηλαδή για όσα αδικήματα τυχόν τελέσθηκαν μετά το 2019- και με δεδομένο ότι καταργήθηκε εφεξής η αποσβεστική προθεσμία του άρθρου 86, ισχύει η κοινή παραγραφή, δίχως να έχει σημασία η έως σήμερα μη τροποποίηση του νόμου περί ευθύνης υπουργών εν προκειμένω, αφού εν πάση περιπτώσει το Σύνταγμα υπερισχύει του κοινού νόμου. Ως προς το δεύτερο, η παρ. 3 του άρθρου 86 του Συντάγματος κάνει λόγο όχι για «Προανακριτική» -κακώς λέγεται από πολλούς- αλλά για Ειδική Κοινοβουλευτική Επιτροπή Προκαταρκτικής Εξέτασης της Βουλής. Άρα η Επιτροπή που συγκροτήθηκε πρέπει, κατά το Σύνταγμα και την εκτελεστική του νομοθεσία, να κάνει προκαταρκτική εξέταση. Αυτή δε πρέπει να είναι κατά το δυνατόν ολοκληρωμένη και πλήρης, και όχι ατελής και προσχηματική. Διότι αν συμβεί το τελευταίο, τότε υπάρχει ο κίνδυνος το Δικαστικό Συμβούλιο που θα κληρωθεί να κρίνει στην συνέχεια ότι δεν τηρήθηκε προηγουμένως από την Βουλή, νομίμως και επαρκώς, η διαδικασία της προκαταρκτικής εξέτασης, με όλες τις εντεύθεν έννομες συνέπειες. Από τα όσα έχουν έως σήμερα συμβεί δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις μιας, σύμφωνης με τις κείμενες διατάξεις περί προκαταρκτικής εξέτασης, διαδικασίας εν προκειμένω.

II. Το ενδεχόμενο συμμετοχής της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Άμυνα

Είναι αδιανόητο και μόνο να σκεφτόμαστε -και πολύ περισσότερο να αποδεχθούμε- ότι η Ε.Ε. δημιουργεί τώρα πια την Ευρωπαϊκή Άμυνα και σε αυτό καλεί την Τουρκία να μετάσχει, και δη ενεργώς. Θα συνιστά πραγματική κατάπτωση της Ευρωπαϊκής Ένωσης αν συμβεί κάτι τέτοιο. Για να μας δώσει τι η Τουρκία; Αυτά τα οποία παράγει και διαθέτει η Τουρκία ως οπλικά συστήματα, όποια παράγει, μπροστά σε αυτά που μπορεί να παράξει η Ε.Ε. είναι από στοιχειώδη έως αμελητέα. Είναι λοιπόν προσβολή για την Ε.Ε. να μιλάμε περί συμμετοχής της Τουρκίας σε τέτοιου είδους σχεδιασμούς ως προς το μέλλον της και να διαπραγματευόμαστε επιπλέον ότι είναι δυνατόν η Τουρκία - αυτή η αντιδημοκρατική Τουρκία, αυτή η διεθνώς αναξιόπιστη Τουρκία - να έχει οποιονδήποτε λόγο στην Ευρωπαϊκή Άμυνα. Ας κάνει η Μεγάλη Βρετανία -που δεν είναι μέλος της Ε.Ε.- ό,τι θέλει με την Τουρκία. Άλλωστε ξέρουμε καλά ότι η Μεγάλη Βρετανία δεν ενδιαφέρεται για το μέλλον της Ε.Ε.. Επιπροσθέτως είναι διαχρονικώς εχθρική απέναντι σε Ελλάδα και

Κύπρο, αφού αυτή προκάλεσε και επέτρεψε στην Τουρκία να δημιουργήσει και να συντηρεί και σήμερα το Κυπριακό.

III. Έχουμε καθ' όλα το δικαίωμα να επικαλεσθούμε την συνδρομή της Ε.Ε. για τα Εθνικά μας θέματα

Αν μπορούμε να επικαλεσθούμε – βγάζω έξω τις ΗΠΑ, βγάζω έξω το NATO- την Ε.Ε. επ' αυτού απαντώ ναι, μπορούμε να την επικαλεσθούμε. Και είναι υποχρεωμένη να συνδράμει την Ελλάδα. Γιατί εδώ μιλάμε για έδαφος, θάλασσα, αέρα που είναι και έδαφος, θάλασσα και αέρας και της Ε.Ε. Όταν μιλάμε παραδείγματος χάριν για Υφαλοκρηπίδα, όταν μιλάμε για Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη, με βάση το Ευρωπαϊκό Δίκαιο ως μην ξεχνάμε ότι αυτά είναι και Υφαλοκρηπίδα και Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη και της Ε.Ε. Ας το καταλάβουν και οι Εταίροι μας ότι αν η Ελλάδα αποφασίσει σε αυτό το σημείο να μην υποχωρήσει, υποχρεούται η Ε.Ε. να βοηθήσει. Επιπροσθέτως θα το πω ευθέως: Δεν μπορεί να έχει ο κόσμος φόβο για μια Τουρκία, η οποία σε ό,τι αφορά τα θέματα αυτά δεν θα τολμήσει να έχει τέτοια αντίδραση απέναντι στην Ελλάδα. Το τονίζω, δεν θα τολμήσει η Τουρκία να κάνει θερμό επεισόδιο. Η υπεροχή μας, ιδίως στη θάλασσα και στον αέρα, είναι τέτοια σήμερα -και θα είναι ακόμη μεγαλύτερη στο μέλλον- ώστε δεν τολμάει η Τουρκία. Γι' αυτό τώρα, που αρχίζουν οι έρευνες με την “Chevron Corporation”, είναι η μεγάλη ευκαιρία να κάνουμε πράξη την εφαρμογή του ν. 4001/2011 και ν' ανακηρύξουμε ΑΟΖ παντού στην Ανατολική Μεσόγειο σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας, διευκρινίζοντας και καθιστώντας σαφές γενικώς και ότι όλα τα νησιά μας –συμπεριλαμβανομένου του Καστελορίζου όπως και των νησιών που ακόμη και αν δεν κατοικούνται μπορούν να συντηρούν οικονομική ζωή αυτοδυνάμως- έχουν Υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ. Τέλος, και μολοντί δεν έχει προσχωρήσει η Τουρκία στην Σύμβαση του Montego Bay του 1982 περί του Διεθνούς Δικαίου της Θάλασσας, δεσμεύεται από αυτή, επειδή παράγει πλέον γενικώς παραδεδεγμένους κανόνες του Διεθνούς Δικαίου ισχύοντες *erga omnes*.

IV. Οι εξελίξεις στην Τουρκία

Πρέπει να μας προβληματίσει πολύ αυτό που συμβαίνει στην Τουρκία. Και είναι η πολλοστή φορά που συμβαίνει. Αν παρατηρήσουμε την Τουρκία από το 1923, όταν δημιουργήθηκε από τον Κεμάλ ως ανεξάρτητο κράτος, θα διαπιστώσουμε ότι σε αυτόν τον αιώνα- πέρασε ένας αιώνας και κάτι παραπάνω- είναι ένα κράτος που ουδέποτε κυβερνήθηκε υπό πραγματικά δημοκρατικό καθεστώς. Με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο είχε συγκεκαλυμμένες δικτατορίες ή και απροκάλυπτες δικτατορίες. Ιδίως μετά το 2017, όταν πλέον αναθεώρησε δημοψηφισματικώς το Σύνταγμα ο Ερντογάν και επέβαλε το προεδρικό σύστημα, έως σήμερα στην ουσία εκεί ισχύει μία συγκεκαλυμμένη και τώρα πια απροκάλυπτη δικτατορία. Το

βλέπουμε αυτό και σήμερα με τον Εκρέμ Ιμάμογλου. Αλλά το μεγάλο ζήτημα συνίσταται στο εξής: Είναι δυνατόν η Δύση, η Ε.Ε., εμείς οι Έλληνες ως Δύση και ως Ε.Ε., να υποχωρούμε μπροστά σε τέτοια φαινόμενα, δήθεν στο όνομα των καλών σχέσεων, και να δεχόμαστε ότι θα πραγματοποιήσει ο Έλληνας Πρωθυπουργός επίσκεψη εκεί χωρίς να επισημάνει τα υφιστάμενα μείζονα θέματα δημοκρατίας; Πρέπει λοιπόν ως Έλληνες που έχουμε τόσο δοκιμαστεί από την έλλειψη δημοκρατίας στο παρελθόν, να την υπερασπιστούμε, πρέπει δε να το κάνει και η Ε.Ε. Και πρέπει να το κάνουμε εμείς γιατί αν περιμένουμε από τις ΗΠΑ, με το δόγμα Τραμπ America First (σ.σ. πρώτα η Αμερική) και αυτόν τον οικονομισμό που δεν έχει όρια, τότε δεν πρόκειται να φτάσουμε πουθενά. Είναι αποστολή κατ'εξοχήν της Ε.Ε. να υπερασπισθεί την δημοκρατία και να βάλει την Τουρκία στην θέση της. Η Τουρκία στην εποχή του Ερντογάν κάνει τέτοιου είδους κινήσεις θράσους «εκεί που την παίρνει» για να το πω έτσι, εκεί που η ίδια θεωρεί ότι είναι δυνατόν να το πράξει γιατί δεν θα έχει αντιδράσεις. Ορθώς λοιπόν ο Πρωθυπουργός κ. Κυριάκος Μητσοτάκης ακύρωσε την επίσκεψή του στην Τουρκία. Διότι είναι αδύνατον ο Πρωθυπουργός της Ελλάδας, Χώρας μέλους της Ε.Ε., με αυτού του είδους την κατάσταση προσβολής βασικών θεσμών και αρχών της δημοκρατίας, να πάει εκεί και να πει «δεν συμβαίνει τίποτα».

V. Το χρέος της Δικαιοσύνης στην Χώρα μας

Η Δικαιοσύνη, έχει χρέος να αναλαμβάνει, και πάλι στο ακέραιο, τις δικές της ευθύνες. Οι λειτουργοί της πρέπει να αποφασίζουν απερίσπαστοι, με δίκαιη κρίση, όπως απαιτεί η κατά το Σύνταγμα προσωπική και λειτουργική ανεξαρτησία με την οποία θωρακίζονται όταν δικαιοδοτούν. Είναι αλήθεια ότι η ηγεσία της Δικαιοσύνης διορίζεται από την Κυβέρνηση. Και η μεν Κυβέρνηση οφείλει να επιλέγει τους καταλληλότερους για τις θέσεις αυτές. Αλλά όταν δεν το πράττει - και δυστυχώς δεν το πράττει πάντα όπως έχει φανεί στην πράξη στο παρελθόν και στο παρόν- παραβιάζει το Σύνταγμα. Σε αυτές τις περιπτώσεις όμως μεγάλο βάρος πέφτει στην ηγεσία και στους λοιπούς λειτουργούς της Δικαιοσύνης. Πριν απ' όλα γιατί οφείλουν να συναισθάνονται ότι δεν χρωστούν σε κανένα, και πρέπει να λειτουργούν σαν να μην χρωστούν σε κανένα, και ιδίως στην Κυβέρνηση. Αν δεν το πράττουν δεν επιτελούν το κατά το Σύνταγμα καθήκον τους. Και ας μην ξεχνάμε ότι κατά το Σύνταγμα ο Δικαστής φέρει το κύριο βάρος για την θωράκιση του Κράτους Δικαίου και την εφαρμογή της Αρχής της Νομιμότητας όταν αυτή παραβιάζεται. Ιδίως δε όταν στην αφετηρία μιας τέτοιας παραβίασης είναι η Εκτελεστική Εξουσία και η κορυφή της, δηλαδή η Κυβέρνηση.

VI. Η δεύτερη νίκη του Ντόναλντ Τραμπ στις ΗΠΑ και οι επιπτώσεις σε πλανητικό επίπεδο

Αποτελεί γεγονός αναμφισβήτητο ότι η δεύτερη εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ στις ΗΠΑ -η οποία σαφώς «αιφνιδίασε» την Ευρωπαϊκή Ένωση ενώ ήταν μάλλον αναμενόμενη, γεγονός που δείχνει και τα μεγάλα πολιτικά ελλείμματα των ευρωπαίων ηγετών σήμερα- έχει επιφέρει συνταρακτικές γεωπολιτικές και γεωστρατηγικές, και όχι μόνο, αλλαγές παγκοσμίων διαστάσεων. Αλλαγές, οι οποίες είναι ανάγκη να μελετηθούν και να αναλυθούν με ακρίβεια αλλά και με την δέουσα προβολή στο μέλλον ως προς τις εν γένει επιπτώσεις τους. Ιδίως η Ευρωπαϊκή Ένωση, εάν βεβαίως έχει στοιχειώδη επίγνωση των κινδύνων που ελλοχεύουν για την Ευρωπαϊκή Ενοποίηση και για την Ευρωπαϊκή Ολοκλήρωση, οφείλει να εξαγάγει τα καίρια συμπεράσματα ως προς το τι πρέπει να πράξει στο άμεσο μέλλον. Τέλος, σε ό,τι αφορά την Ελλάδα και την Κύπρο -δηλαδή τον Ελληνισμό στο σύνολό του- και με κύριο γνώμονα το πώς πρέπει να αποτρέψουμε και να εξουδετερώσουμε αποτελεσματικά την κατάδηλη και αδίστακτη τουρκική απειλή είναι, αυτονοήτως, η ώρα της πλήρους ενσυναίσθησης του Εθνικού Χρέους μας ιδίως για την υπεράσπιση της Εδαφικής Ακεραιότητάς μας και της Εθνικής Κυριαρχίας μας, με την εντεύθεν επιπλέον θωράκιση όλων των Κυριαρχικών Δικαιωμάτων μας.

1. Η «Νέα Τάξη Πραγμάτων» οφείλεται σε αυτό το οποίο θα μπορούσαμε να αποκαλέσουμε «δόγμα Τραμπ». Ένα «δόγμα» που συνίσταται, κατά βάση, στο ότι η πλανητική επικράτηση των ΗΠΑ δεν μπορεί να επιτευχθεί υπό αμιγώς γεωπολιτικούς και γεωστρατηγικούς, αλλά πολύ περισσότερο υπό οικονομικούς όρους. Διότι η οικονομική «επικυριαρχία» είναι εκείνη η οποία εδραιώνει ασφαλώς την γενικότερη πλανητική υπεροχή, υφ' όλες της τις εκφάνσεις. Πρόκειται, καταφανώς, για την «αποθέωση» του σύγχρονου «οικονομισμού» παγκοσμίως, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Ειδικότερα, προ Τραμπ, οι ΗΠΑ ως πλανητική υπερδύναμη επιδίωκαν την πλανητική τους επικράτηση υπό όρους σχεδόν αμιγώς γεωπολιτικούς και γεωστρατηγικούς, εντάσσοντας τις οικονομικές τους βλέψεις μέσα σε αυτό το πλαίσιο. Και συγκεκριμένα, επηρεασμένες ακόμη από τα κατάλοιπα της εποχής του Ψυχρού Πολέμου και του τότε διόλου αμελητέου γεωστρατηγικού «όγκου» της ΕΣΣΔ, θεωρούσαν ως κύριο αντίπαλο την Ρωσία. Ιδίως μετά την δεύτερη εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ η μεγάλη αλλαγή έγκειται στο ότι οι ΗΠΑ επιδιώκουν πλέον την πλανητική επικράτηση όχι τόσο με γεωπολιτικούς και γεωστρατηγικούς όρους, αλλά πολύ περισσότερο με σχεδόν αμιγώς οικονομικούς όρους. Και αυτό, διότι κατά τον Ντόναλντ Τραμπ η οικονομική «επικυριαρχία» είναι

εκείνη που διασφαλίζει την πλανητική υπεροχή των ΗΠΑ. Είναι, όπως τονίσθηκε, η «αποθέωση» της λογικής του σύγχρονου «οικονομισμού», μέσω της «επικυριαρχίας» του «οικονομικού» επί του «θεσμικού». Υπ' αυτό το πρίσμα ο κύριος αντίπαλος στον δρόμο προς την πλανητική επικράτηση των ΗΠΑ δεν είναι η Ρωσία αλλά η Κίνα, ως ραγδαίως ανερχόμενη δύναμη οικονομικώς και τεχνολογικώς. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ντόναλντ Τραμπ δεν φαίνεται να υπολογίζει την Ευρωπαϊκή Ένωση, η οποία ούτως ή άλλως είναι πια πολλαπλώς αδύναμη, και κυρίως οικονομικώς και στρατιωτικώς. Ενώ δεν θεωρεί πλέον την Ρωσία ως επικίνδυνο αντίπαλο, ιδίως λόγω της γεωπολιτικής και οικονομικής αποδυνάμωσής της υπό συνθήκες που είναι άκρως δυσχερές να ανατραπούν. Τούτο εξηγεί περαιτέρω και το γιατί ο Ντόναλντ Τραμπ δεν θεωρεί ότι το «πολυέξοδο» ΝΑΤΟ, με τον νέο ευρύτερο ρόλο του, είναι χρήσιμο και κρίσιμο για τις ΗΠΑ. Παράλληλως και αναλόγως, βιάζεται να κλείσει τα πολεμικά μέτωπα αφενός στην ευρύτερη Ευρώπη -και για την ακρίβεια στην Ουκρανία- μάλιστα δε με τρόπο που ευνοεί καταφανέστατα οικονομικώς τις ΗΠΑ. Και, αφετέρου, στην Μέση Ανατολή, αφήνοντας εκεί μεγάλο πεδίο δράσης πρωτίστως στο Ισραήλ, και εν μέρει στην Τουρκία, κρίνοντας ότι και οι δύο αυτές Χώρες τελούν πλέον και δη μακροπροθέσμως, υπό τον έλεγχο των ΗΠΑ. Με τον τρόπο αυτό πιστεύει ότι σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα οι ΗΠΑ θα έχουν όλες τους τις δυνάμεις, και κατά κύριο λόγο τις οικονομικές, διαθέσιμες αποκλειστικώς εναντίον της Κίνας. Έτσι ώστε να ανακοπεί, χωρίς δυνατότητα αναστροφής, η πορεία της Κίνας προς την παγκόσμια οικονομική κορυφή, κάτι το οποίο σήμερα διαφαίνεται ως πιθανό.

2. Ας σημειωθεί, επιπροσθέτως, ότι η όλη αυτή πολιτική του Ντόναλντ Τραμπ προϋποθέτει έναν «παντοδύναμο» Πρόεδρο των ΗΠΑ -άρα μια πανίσχυρη Εκτελεστική Εξουσία- ο οποίος μπορεί να ελέγχει, σε μεγάλη έκταση, την Νομοθετική Εξουσία (Κογκρέσο, ήτοι Γερουσία και Βουλή των Αντιπροσώπων) και την Δικαστική Εξουσία (ήτοι κατά βάση το Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ). Τούτο συνεπάγεται, οπωσδήποτε, και μian επικίνδυνη αποδυνάμωση των θεσμικών εγγυήσεων της Αντιπροσωπευτικής Δημοκρατίας στις ΗΠΑ, λόγω της νομοτελειακής αντίστοιχης αποδυνάμωσης των «θεσμικών αντιβάρων» που συνιστούν την «κορωνίδα» της Αμερικανικής Δημοκρατίας από την σύστασή της, αλλά και ένα παράδειγμα προς μίμηση διεθνώς. Ας μην υποτιμούμε και το ότι τίποτε δεν είναι δυνατό να προδικάσει πως αυτή η αποδυνάμωση των «θεσμικών αντιβάρων» μπορεί να παγιωθεί και να συνεχισθεί στις ΗΠΑ μελλοντικώς και να καταστεί «ενδημικό», αρνητικό για τους δημοκρατικούς θεσμούς, φαινόμενο σε αυτή την παγκοσμίως ηγέτιδα Χώρα. Με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την «εξαγωγή» της σε μονιμότερη βάση

και προς άλλες χώρες της Δύσης και κυρίως της Ευρώπης.

VII. Ο «αιφνιδισμός» της αδύναμης Ευρωπαϊκής Ένωσης από την δεύτερη εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ

Είναι βέβαιο ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση «αιφνιδιάστηκε» -και κακώς- και από την δεύτερη εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ και από τα σχέδιά του, πιστεύοντας ότι ήταν προεκλογικές υπερβολές δίχως αξιόλογες προοπτικές εφαρμογής τους στην πράξη.

1. Όμως όπως τονίσθηκε κακώς «αιφνιδιάστηκε», και διότι ήταν προβλέψιμη η εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ και διότι η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν νομιμοποιείται, με βάση την Ιστορία της και τον Πολιτισμό της, να παριστάνει τον «κριτή» των ΗΠΑ προκειμένου να δικαιολογήσει τις ελλείψεις της. Οφείλει πρωτίστως να κοιτάξει τα του οίκου της, ενθυμούμενη τα λόγια του Πάλμερστον, ως ΥΠΕΞ της Μεγάλης Βρετανίας, στην Βουλή των Κοινοτήτων, το 1850: Στις διεθνείς σχέσεις δεν υπάρχουν φιλίες αλλά συμφέροντα. Κατά συνέπεια εκείνη ευθύνεται για το ότι οι ΗΠΑ του Ντόναλντ Τραμπ της φέρονται υποτιμητικά. Και αυτό γιατί η Ευρωπαϊκή Ένωση σήμερα είναι περισσότερο «αδύναμη» από ποτέ, ήτοι αφότου δημιουργήθηκε ως ενιαία διεθνής οντότητα, το 1993, με την Συνθήκη του Μάαστριχτ και ως Ένωση των προϋφιστάμενων Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.
2. Τούτο οφείλεται στο ότι οι βασικές αντηρίδες, πάνω στις οποίες θεμελιώθηκε και στηρίζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση κατά την Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και κατά την Συνθήκη Λειτουργίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεν απέκτησαν τις απαιτούμενες ρίζες και δεν λειτουργούν αποτελεσματικώς, έτσι ώστε να εγγυηθούν στην Ευρωπαϊκή Ένωση τον ανάλογο σεβασμό προς αυτή εκ μέρους των τρίτων. Πριν απ' όλα ο πυλώνας της ΚΕΠΠΑ δεν οργανώθηκε ποτέ στοιχειωδώς, δοθέντος ότι σήμερα δεν υπάρχει ούτε συγκροτημένη Κοινή Εξωτερική Πολιτική ούτε πλήρως δομημένη Πολιτική Ασφάλειας. Επίσης, στο οικονομικό πεδίο η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι «ατελής». Διότι υπάρχει μόνο μια στοιχειώδης «Νομισματική Ένωση» διά της Ευρωζώνης, όχι όμως και μια πραγματική «Οικονομική Ένωση». Μάλλον υπάρχουν τόσες οικονομικές πολιτικές όσα και τα Κράτη-Μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, γεγονός το οποίο καθιστά άκρως επισφαλές και το εύρος της νομισματικής εμβέλειας του Ευρώ στο πλαίσιο της Παγκόσμιας Οικονομίας.

VIII. Τα Εθνικά Θέματα για την Ελλάδα και την Κύπρο

Προκαταρκτικώς επισημαίνεται ότι ήταν παρακεκινδυνευμένη η σαφώς μονόπλευρη, και δη καθ' υπερβολήν, αναφανδόν υπέρ της Ουκρανίας στάση μας,

δίχως καμία σύνδεσή της με τα ευρύτερα καθ' όλα νόμιμα συμφέροντα της Ελλάδας και της Κύπρου, όπως βεβαίως και με εκείνα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Άλλα Κράτη-Μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν έπραξαν το ίδιο, και γι' αυτό ωφελούνται αναλόγως σήμερα. Επισημαίνω δε ότι τούτο συνέβη στην Ελλάδα για πρώτη φορά μετά την Μεταπολίτευση. Διότι στο ζήτημα της Ουκρανίας για πρώτη φορά δεν υιοθετήσαμε στην πράξη την παραδοσιακή πολυδιάστατη Εξωτερική Πολιτική μας, η οποία σε αυτή την συγκυρία -και παραλλήλως βεβαίως προς την αυτονόητη στήριξη της Ουκρανίας έναντι της βάρβαρης εισβολής της Ρωσίας- προϋπέθετε αλλά και απαιτούσε και ανάλογη ρεαλιστική υπεράσπιση των νόμιμων Εθνικών μας συμφερόντων. Κυρίως απέναντι στην τουρκική απειλή, κάθε φορά που τούτο ήταν επιβεβλημένο δίχως βεβαίως να αποδυναμωθεί η ομόθυμη καταδίκη της βάρβαρης ρωσικής εισβολής.

1. Αυτή την αρνητική κατάσταση για την Χώρα μας πρέπει να την αντιστρέψουμε αμέσως και να επανέλθουμε στην πρότερη κατάσταση της Εξωτερικής μας Πολιτικής, με βάση τρεις προτεραιότητες: **Πρώτον**, επιστρέφοντας εκ νέου στην πολυδιάστατη Εξωτερική Πολιτική και αποκαθιστώντας -οποσδήποτε ανάλογα με την ιδιομορφία καθεμιάς σε ό,τι αφορά τις παραδοσιακές μας διεθνείς επιλογές- τις σχέσεις μας με ΗΠΑ, Ρωσία και Κίνα, και πάντως σε αρμονία με τις αντίστοιχες πρωτοβουλίες των ΗΠΑ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. **Δεύτερον**, διαδραματίζοντας πρωταγωνιστικό ρόλο στο να αποκτήσει, επιτέλους, η Ευρωπαϊκή Ένωση «πλανητικό ρόλο», κατά τον προορισμό της και την Ιστορία της. Και, **τρίτον**, θωρακίζοντας την Χώρα, σε συνεργασία με την Κύπρο, ώστε να υπερασπισθούμε και μόνοι μας, εφόσον χρειασθεί, την τύχη μας και την Ιστορία μας.
2. Ιδίως για τα Εθνικά μας Θέματα, η Ελλάδα πρέπει να θέσει την Ευρωπαϊκή Ένωση και το NATO προ των ευθυνών τους σε ό,τι αφορά την Τουρκία, η οποία με βάση την έως τώρα συμπεριφορά της είναι ανεργμάνιστη και αναξιόπιστη διεθνώς. Και να δείξει ότι καμία απόφαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του NATO δεν θα επηρεάσει τις δικές μας αποφάσεις για την υπεράσπιση της Εδαφικής μας Ακεραιότητας, την θωράκιση της Εθνικής μας Κυριαρχίας (ιδίως ως προς την Αιγιαλίτιδα Ζώνη) και την πλήρη άσκηση όλων, ανεξαιρέτως, των Κυριαρχικών μας Δικαιωμάτων (ΑΟΖ και Υφαλοκρηπίδα), κατά το Διεθνές και το Ευρωπαϊκό Δίκαιο. Εδώ πρέπει να αναδειχθεί το υψηλό φρόνημα και η πληρότητα όλων των υποδομών των Ενόπλων μας Δυνάμεων, οι οποίες αδρανοποιούν στην πράξη κάθε τουρκική επιβουλή. Ειδικά για το Κυπριακό Ζήτημα, το οποίο είναι πρωτίστως Διεθνές και Ευρωπαϊκό Ζήτημα, πρέπει να γίνουν σεβαστές, στο ακέραιο, όλες οι προϋποθέσεις επίλυσής του κατά το Διεθνές και κατά το Ευρωπαϊκό Δίκαιο.

Δεν κάνουμε πίσω σε αυτό και δεν δεχόμαστε τους εκβιασμούς της Τουρκίας, ό,τι και αν συμβεί. Για τούτο και πρέπει να προειδοποιήσουμε την Ευρωπαϊκή Ένωση και το NATO ότι θα κάνουμε και χρήση του veto για αποφάσεις που ευνοούν την Τουρκία, όταν αυτή είναι ανυποχώρητη στις προκλήσεις της έναντι της Ελλάδας και της Κύπρου παραβιάζοντας προκλητικώς το Διεθνές Δίκαιο. Και ιδίως στην πρόκληση της, πάνω από πενήντα χρόνια, κατοχής τουλάχιστον του ενός τρίτου του εδάφους της Κύπρου.